

2	Náhodný strom
3	O vzniku búrky
4	Pred zimou
6	Vlk a breza
7	Noc na dedine
10	Druhá sestra
12	Jednorožec
14	Die Zweite Heimat
15	Schubert
17	Zelené jablká
18	Chlapec
20	Sto rokov
22	Slučajno drvo
23	O postanku oluje
24	Prije zime
26	Vuk i breza
27	Noć na selu
30	Druga sestra
32	Jednorog
34	Die Zweite Heimat
35	Schubert
37	Zelene jabuke
39	Dječak
40	Sto godina
42	On the Cusp of Winter
44	The other sister
46	My father's shoes
48	Friend
50	Airport
51	The origin of birds
52	Flatlands
53	Thoughts reclining
54	House in Miamisburg
55	Dirge
56	Soul blade
57	Juliet

Náhodný strom

Som strom, náhodný strom svojej dcére.
Dotkne sa ma, lebo som na povrchu drsný a mám koreň,
ktorého päť prstov vykúka zo zeme, pre jej malinké chodidlá.
Oči mám rozmiestnené na listoch,
chvejú sa vo vetre
a obracajú za svojou dcérou.
Dcéry sú ohnivé planéty a len čo sa kvety
ráno zodvihnú z postele,
planéty už horia medzi lupeňmi.
Stromy nepoznajú spôsob,
akým dcéry milujú a privlastňujú si.
Iba svojimi listami sledujú okružle ohne,
ktoré sa zosúvajú dolu konármi,
bežia po svahoch až k zamrznutému potoku,
v roji drobných dlaní.

Aj moja matka je náhodný strom.
Ráno vstanem, uvarím kávu
a so šálkou sa prechádzam po jej koreňoch,
v ktorých vychladli vlaky,
zarástli myšlienky a steblá vstali dupkom.
Chodidlami hrám na studených klávesoch
a viem, že je to jedno obyčajné, jemné št'astie.

ANA BRNARDIC

O vzniku búrky

Aby sa vyvolala letná búrka,
treba sa zavrieť medzi zelené múry nemocnice,
s pevne zovretým púčikom na bruchu,
pod ktorým sú jahody už vriace, s penou.
Preto sa po chodbách rozutekali škriekajúce vtáky.
Vo svojom bielom kúte plameniak túži rozťahnúť krídla
ale jeho jazyk je nedozretá tráva.

Si pacientkou v unavenom oka
mihu krásneho zvierat'a, ktoré by chcelo do čierneho jazera.
Teraz si ľahni na biely stôl a ponúkni svoje nohy,
ruky a krk zmätenému stropu.

Z doktorského kúta vykúkajú ústa malinkých lúpeňov,
a potom zakričia: prielom ruží.
Kým sa v tebe rozvíjajú ľahulinké dejiny prielomu
pomaly sa pohybujú žilkami, kvapka po kvapke,
z mäkkých nozdier stropu sa vyvalia
oblaky s prílbami a trňmi,
po tvojom nahom tele,
a vytrhávajú kmene stromov.

Búrka, krásne dievča s konskými očami,
sa ponorí do brucha a nežne vyšklbne
jahodu.

Pred zimou

Takže toho večera v parku,
keď som na chvíľu bola vranou v masťnom kabáte,
pod ktorým som niesla teba, ešte menšie vtáča
a zízala na čierne konáre
a i tak čierne nebo

a ešte skôr, ráno v parku,
pretože som dlho hladkala
plyšovú kôru brezy aby z nej vyšlo
niečo nezreteľné a divé,
mlieko alebo zvonec,
zavetřil nás sneh.

Teba, lebo si len prišla a všetko okolo teba sa blýska.
A až potom kvapky,
ktoré sme za sebou vliekli ako daždivý atrament
a ochrancovské oko na mojom vraňom tele
a teba, vtáča na mojom srdci

a chvíľu potom, a konáre, ktoré sa nadnášajú na nebi
kým sa večer zatvára
cez iné švy ako včera

zavetřil nás sneh.

ANA BRNARDIC

Pretože som v kabáte niesla sviežosť,
ešte neskrotenu, kože a obočie, tekutý vesmír,
raz ježa, raz rybu, raz mäta piepornú –
a ty si dýchala rýchlo a plytko,
stromy nežne zostupovali, aby ťa ovoňali
pred zimou, pret zlietnutím
veľkých, mastných vtákov.

Kráčali sme pred snehom,
slávnostné telá zvnútra obložené vlnou
všetkých prvých klavírnych koncertov.
A za nami plášť
tmavomodrého neba s čiernou čipkou
z riedkych, opustených konárov.

Vlk a breza

Vdíme les a vidíme kmene,
ale nevidíme do brezy prezlečeného vlka,
no voláme ho tak, lebo má zelené ihličky v očiach
a tmavé, do myšlienok zavrtané zuby.
A kráčame lesom, brezy sú veselé,
tisy zo seba striasajú drozdy a žlté kvapky,
a oňuchávame status zeme, či je to
vlaha alebo sa nadvihujú horúce pľúca.

Vlk bol kedysi prezlečený do učiteľa hudby.
Dal výpoveď, odtrhol list z konárika,
vypísal sa zo stromu ako jeseň plná vnuknutí
a uhryzol svoju rodinu uprostred
jej meštianskeho chleba a postavenia.

Teraz, keď sa následkami uhryznutia stali zmnožené oči,
ako keby sa všetci stali pilnými filozofmi
každodennosti,

vlk alebo breza alebo učiteľ hudby
si urobil pauzu aby zatancoval
gavotu akéhosi požičaného vtáka.

A my, my sme jeho noc.

Noc na dedine

I.

Dedina, otec, noc, zobák,
v ktorom prenáša svoje dcéry
svojej mame, pred dom

Schádzame zo zhrdzaveného zobáka, unesené
vojne, slnečným hodinám,
pekné a perleťové sestry,
ocko letí ďalej, masným perím sa sľubuje
rieke a trstiu.
Dobre.

Vo dvore sa v kotli varí tma
pre zvieratá,
chuchvalce oblakov sa potkávajú o černice, stopa vedie
k fialovým ústam domu,
v nich zahalená do studenej večernice
babka hrá na organy.

Hýbe pedálou a do tónu pedál
zapria ha noc.
Z noci sa stáva ťažká dedinská perina,
do ktorej sú zapletené slepačie kosti
pach svinčička a odrezaných hrdiel.

II.

V prvú noc vojny
nás babka balí do periny,
zaháša spieňajúcu lampu a zatvára kryt tmy,
počúvame jej spokojné chrápanie,
preváža nás do nasledujúce rána.

Ráno organy
priznávajú status šijacieho stroja,
babkin chrbát sa rozkladá na
hrdličky a vojnových kohútov,
vychudnuté sliepky a štíhle kmene slivky
dom je spustnutý, prevrátený do záhrady,
náznaky babky ležia v prachu
pod posteľou, medzi zahodenými fl'ašami.

Ženieme sa von, mladé dážd'ovky bez vône,
ktorých sa len dotkla chladná zeleň
a v záhrade sa umývame,
čučíme v holej tráve

Za záhradou, babka vlečie čiernu hviezdnu perinu
cez rieku a ovocné stromy,
až kým neprejde vojna kolíše nás
naškrobenými prsiami ako keby sme ešte boli det'mi,
modlitbou sa chce premeniť na jednorožca
a odovzdať nám to tvrdohlavé tajomstvo,
ó, divokú neprít'ažlivosť

ANA BRNARDIC

III.

Babka žiali lebo niesme svätými det'mi
a vesmír nám je iba dedinskou perinou,
na ktorej rohoch plachtíme, celú noc,
cez celú záhradu a ponad domy

Dedina je v našich mladolistých telách
bielym a krásnym hadom noci, francúzskym šanzónom
z pokazeného televízora,
ďalekým rúnom vojny spopod rieky
a uniformami tajomnej rodiny

A na konci, po smrtiach, prichádzajú poštou
modré naplaveniny, nekonečná ruka nespavosti,
babka si zachovala aj fialovú Weil netušiac
aké je tricky to božské v nej, ktoré vedie do víru
riecky, hneď pri dedinskej pláži.

Otváram to fialové, lebo čierne je čierne je čierne,
a na jeho protistrane,
pod oknom podozrievavej dedinskej noci,
na chrbte uvrešťaného kohúta, obľúbenej hrdličky,
zot'atého smreku,
rada sa odrážam, odrážam

Druhá sestra

Dobre je mat' sestru. Sestra kvitne skoro,
pred rastlinami, mesiacom
a operenými zvieratami.

Je prvým ne-božským svetlom pod strechou,
jasnou žiarovkou, rovnou a solídnou doskou
jedáľenského stola.

A keď sa ma pýtajú na rodinu
všetko sa dá ľahko vysvetliť
okrem zlatého prachu, ktorý krásna pupalka
rozsieva po vesmíre.

Nádherný kvet, ktorý kedysi mal úlohu žiarovky,
ale každý účel časom vyprchá.

Sestra je podobnosťou prstov,
vzdialenosť medzi očami je mierou št'astia,
sestra je skrátka niečo celkom jednoduché,
krabica čierneho mlieka.

A najmä, pohár, čo sa prevráti
z jedáľenského stola
keď cítime povinnosť dať si pupalku za ucho.

Dobre je byť druhou sestrou.
Negramotná t'ahá zelenú fixku
cez rukopis domácej úlohy,
vsáva jemnovlásky mladej abecedy
a vidí, že v stonke, ktorá sa dvíha do puku
niekto už vystaval krehké ale užitočné schody.

ANA BRNARDIC

Druhá sestra spí v koryte, pije z koryta
a do koryta si nazúva chodidlo.
Raz, keď sa stonky rozdelia na dva
hromohlasné kmene, druhá sestra bude rozdvojením
čo zvlčilo hľadá na mesiac.

Druhá sestra je tak trochu vlk,
ale aj trh drahocenností. Nepustí,
stráži.

Jednorožec

Vojna stromov začala s prvou menštruáciou:
zakopanou v lese: hľa, maličký darček.

Keď vyslovila: už niet lesu Striborovho,
vytiekla z kameňa, zmija, a vojna ticho zašumela
vo vysokom lístí. Nebučala,

šumela hustou riavou krvi,
ktorá sa zadržla v srdci a bobtnala
až kým sa les znova nezdvihol
z dievčenských ramien,
na ktoré zlietali drobní vtáci, ľahostajní
k zeleni machu,
sluhovia zostarnutých dievok.

Do správy napísala: čakaj
až kým sa telo nedokončí
a les znova nezmizne, vojna bude
ako plaché zosadenie,

všetko nanovo zapíšem, akoby som sa na všetko
znova musela rozpamätat', vyt'ahovať z hmly
pomalé tváre
papradie vtáčich odtlačkov.

Telo sa pomaly dokončuje: prvé boli jelše,
za nimi víby a oskoruše,
dážď' zavýjal cez tučné a rozmočené konáre
a my sme sa skoro prepadli v dub
od smiechu.

Die Zweite Heimat

Mám len trinásť a túžim po druhom domove,
aby bol sivý, aby bol zelený a aby v ňom nebolo chlapcov
ale len stromy s pupeňmi: okrem pupeňov
mám aj úzke nozdry, postoj st'a v'fba
a je dobre, že pozornosť nám púta nejaká hudba
čo by som inak s rukami
ak nie zakrývať si líca.
Líca sú stále obsadené krvou,
dve malé hranice,
román o ruži.

Mám pupene, ktoré rozkvitli.
Keď hudba zostúpila do najhlbšieho basu,
prst zalovil na dne voľu.
Dospievanie plynulo potichu,
aby to tí, čo nas mali zachrániť,
nestihli na čas.

Mladý skladateľ utiekol z dediny do veľkého mesta
a nanovo pátral po priezračnosti.
Hudba vykúkala za jeho ramenami
ako jedno krídlo za druhým,
jedeň lupeň za druhým: pozorovala som ho
a červenala sa.

Schubert

Samota je legitímny stav, povedal ako prvý Schubert
a udrel pečiatku do mojej knižočky,
kým moje kolená ešte boli striebristé.

Rumeň kvapkala z pevne sklopeného pupeňa do veršu,
ten zružovel a preliat sa do večerného neba.

Babka vypla telku
a ja som sa na pramici opantanej mysle
odviezla až na stred dvora
v ústrety svojmu srdcu
blčiacemu ako na svätých obrázkoch.

Na nebi sa plavili modré sliepky,
ktoré sa čoskoro ponoria do sna.

Schubert vošiel do slávnostnej siene strachu
len so svojim menom na čele
a jedným strapcom hudby,
ktorý som pomaly zobala.
V poriadku, je to stravec. Je to slabika,
čosi vertikálne,
čo sa blýska pod zemou
a zlatí zakopané plody.

Zelené plody som zahrabala v babkinej záhrade,
v ktorej voňala rieka, za násypom.
A tie plody – moje ruky, chodidlá, uši, oči
– boli nakoniec neľudské.

ANA BRNARDIC

Zelené jablká

Popoludnie takého lesa je zlatisté
a jemné. Zem oteplela pre chodidlá,
ktoré sa vybrali na prechádzku. Pod briežkom
chladný potok s neupravenými kameňmi a konármi.
V potoku drsná päta odvaleného dubu,
po ktorej sa rozostiera modrý mach, ako na jazyku,
ktorý v zime odpočíva v ústach. Štveráme sa, rozprávame
o hlúpostiach rolujúcich sa cez svahy, medzi
gaštany do tmavej krajiny. Hory sú zlaté rúna
a dolu pásy čierneho lesa. Na moste, ktorý spája
dva okraje sedíme a hryzieme zelené jablká.

Chlapec

Bola som strom,
z ktorého sa ustavične cedila smola,
žlté kvapky tvrdli
na prstoch a dievčatá,
vyzdobené prsteňmi, bežali
cez ten čierny, do hromu
vpadnutý text,
na kôre sa roztvárало
mojich tisíc očí:

- toto mama škrípe zubami,
až sa rozsypú perly,
- toto ocko kašle ako blatistá
rieka, gúľa sa naspäť do dvora,
- toto sestra brúsi biele kriedy
na nasledujúce dni, fazetované lásky
- a toto je len duch domáceho
miláčika – vtáčika, psa, orechu
- všetky osoby sú z dediny pri Kupe

Bola som chlapec,
moje detstvo bolo
nat'ahovaním sa s prechodom
na druhú stranu,
kde pučia telá v ulici
a všetko ovocie sa už vytrháva zo zeme
kvôli vydaju.
Páčilo sa mi byť chlapcom

a tak som zistila, že hlad
je len hrou odkladania,
zázračným bielym prostriedkom gúľania sa
naspäť, do dvoru,
do orechovej kôry, do vtáčika a
do psa, pod kôrou
plodu, tesne pri kôstke.

(Všetky tichá sú iba
trpezlivou podstatou smoly, ktorá
teraz, pod kôrou nežne bujnie,
červená sa a cedí, dlho
sa cedí popri ľavom rebre, a potom
popri pravom.)

Sto rokov

Teraz je všetko otvorené: slnko
vošlo medzi cezminové duby,
do očného zuba agávy,
do syčiaceho cvrčkovho rána,
do popola pece na chlieb.

Popínavé rastliny sa múdro plazia, severo-
východný vietor registrovali
prístroje, roztvorená kniha
leží ako zachránený vták,
popri bielej a umytej ľudskej tvári.

Predo mnou má otec sto dubových
rokov, sedí na päťdesiatych
vtáčích vajciach,
a nad'alej mu, napriek stíchnutým
vodám, z päty nahor
rastú zelené žily.

A za ďalších sto,
alebo len za pár hodín,
(chrbát je tmavý vzd'aluujúci sa paraván),

ANA BRNARDIC

Slnko opustí dom,
agáva rozkvitne zo zuba
opustené duby v kolene
stvrdnú.
Kostol svätej Agneše sa prikrčí

Ako puma na kopci,
a čmeliak zostane
prírodným strojom na noc.

Slučajno drvo

Ja sam drvo, slučajno drvo svojoj kćeri.
Dodirne me jer sam hrapavo, jer imam korijen
čijih pet prstiju viri iz zemlje, za njena mala stopala.
Moje oči su razmještene po listovima,
na vjetru podrhtavaju
i okreću se za svojom kćeri.
Kćeri su užareni planeti i tek što se cvijeće
ujutro pridigne s postelje,
ti planeti već gore među laticama.
Drveće ne poznaje način
na koji te kćeri vole i prisvajaju.
Samo slijede listovima okrugle vatre
koje spuštaju se niz stabljike,
trče niz obronke do mrzlog potoka,
u roju sitnih dlanova.

I moja majka je slučajno drvo.
Ujutro ustanem, skuham kavu
i sa šalicom hodam po njenom korijenju
u kojem su se ohladili vlakovi,
zarasle misli i naježio se par vlati.
Stopalima sviram po hladnim tipkama
i znam da je to jedna obična, blaga sreća.

ANA BRNARDIĆ

O postanku oluje

Da bi se zazvala ljetna oluja
treba se zatvoriti u zelene zidove bolnice
čvrsto zatvorena pupoljka na trbuhu
pod kojim su jagode već vrele, s pjenom.
Zato su se hodnicima ustrčale kričave ptice.
U svojoj bijeloj kuti plamenac bi raširio krila
ali jezik mu je kao nedozrela travka.

Ti si pacijentica u umornom treptaju
oka krasne životinje koja bi u crno jezero.
Lezi sada na bijeli stol i posluži svoje noge,
ruke i vrat zbunjenom stropu.

Iz doktorske kute izvire usta malenih latica
pa kriknu: prolom ruža.
Dok se u tebi razvija polagana povijest proloma
mileći žilicama, kap po kap,
iz mekih nozdrva stropa navale
oblaci sa šljemovima i trnjem,
po tvom golom tijelu,
čupaju stabla.

Oluja, lijepa djevojka s konjskim očima,
zaroni u trbuh i nježno čupne
jagodu.

Prije zime

Dakle te večeri u parku
kad sam načas bila vrana u masnom kaputu
pod kojim sam nosila tebe, još manju pticu
i zabadala pogledom crne grane
u ionako crno nebo

i ranije, jutrom u parku
jer sam dugo gladila
plišanu koru breze da iz nje izađe
nešto nerazgovijetno i divlje,
mlijeko ili zvence

nanjušio nas je snijeg.

Tebe, jer si tek došla i sve oko tebe bliješti.
I tek zatim kapi
koje vukle smo za sobom kao kišnu tintu
i zaštitničko oko na mom vranjem tijelu
i tebe, pticu na mom srcu
i trenutak poslije, i grane koje plutaju na nebu
dok se večer zatvara
po drugim šavovima nego jučer

nanjušio nas je snijeg.

Jer sam u kaputu nosila svježinu,
još ne pitomu, kože i obrva, tekuć svemir,

čas ježa, čas ribu, čas paprenu metvicu –
a ti si disala brzo i plitko,
drveće je nježno silazilo da te omiriši
prije zime, prije slijetanja
velikih, masnih ptica.

Hodale smo ispred snijega,
svečana tijela iznutra obloženog vunom
svih prvih klavirskih koncerata.
I za nama plašt
tamnoplavog neba s crnom čipkom
od rijetkog, napuštenog granja.

Vuk i breza

Mi vidimo šumu i vidimo stabla,
ali ne vidimo jednog u brezu presvučenog vuka,
a tako ga zovemo jer ima zelene iglice u očima
i tamne, u misli ukopane zube.
I hodamo šumom, breze su vesele,
tise stresaju kosove i žute kapi,
i mi njuškamo status zemlje, je li
vlaga ili se nadimaju vruća pluća.

A vuk je nekoć bio presvučen u učitelja glazbe.
Dao otkaz, i otkinuo list s grančice,
ispisao se s drveta kao nadahnuta jesen
i ujeo svoju obitelj usred
njenog građanskog kruha i statusa.

Sada, kad su posljedice ugriza uvišestručene oči
kao da su svi do jednog postali marljivi filozofi
svakodnevice,

vuk ili breza ili učitelj glazbe
uzeo je predah da otpleše
gavotu neke posuđene ptice.

A mi, mi smo mu noć.

Noć na selu

I.

Selo, tata, noć, kljun
u kojem prenosi svoje kćeri
svojoj mami, pred kuću

Silazimo iz zahrđala kljuna, otete
ratu, sunčanom satu,
lijepe i biserne sestre,
tata leti dalje, masnim perjem obećava se
rijeci i šašu.
Dobro.

U dvorištu se u kotlu kuha mrak
za životinje,
gvalje oblaka zapinju o kupine, trag vodi
do ljubičastih usta kuće,
u njima ogrnuta prohladnom večernjicom
baka svira orgulje.

Pokreće pedalu i u pedalni ton
upreže noć.
Iz noći nastaje teška seoska perina
u kojoj su sapletene kokoške kosti
vonj svinjca i odrezanih vratova.

II.

Prvu noć rata

baka nas umata u perinu,
gasi škiljavu lampu i zatvori poklopac mraka,
slušamo njeno spokojno hrkanje,
prevozi nas u iduće jutro.

Ujutro orgulje

priznaju status šivaće mašine,
bakina leđa razlože se na
gugutke i ratne pijevce,
mršave koke i vitka stabla šljive

Kuća je pusta, prevrnuta u vrt,
naznake bake su u prašini
pod krevetom, među bačenim bocama.

Hrlimo van, mlade, bezmirisne gujavice,
tek taknute hladnom zeleni
i u vrtu se umivamo,
čućimo u goloj travi

Iza vrta, baka povlači crnu zvjezdanu perinu
preko rijeke i voćaka,
dok ne prođe rat biba nas
uškrobljenim sisama kao da smo još djeca,
molitvom se želi prurušiti u jednoroga
i saopćiti nam tu tvrdoglavu tajnu,
o, divlju neprivlačnost

ANA BRNARDIĆ

III.

Baka tuguje jer nismo sveta djeca
i svemir nam je samo noćna seoska perina
na čijim rogovima jedrimo, cijelu noć,
kroz cijeli vrt, i iznad kuća

Selo je u našim mladolisnim tijelima
bijela krasna zmija noći, francuska šansona
iz pokvarenog televizora,
daleko runo rata ispod rijeke
u uniformama zakučaste rodbine

I na koncu, nakon smrti, poštom stižu
modre naplavine, beskonačna ruka nesanice,
baka je sačuvala i ljubičastu Weil ne sluteći
koliko je božansko u njoj tricky i da vodi u vir
rijeke, odmah pored seoske plaže.
Otvaram ljubičasto, jer crno je crno je crno,
i na njegovom hrptu,
pod okom sumnjičave seoske noći,
na leđima kreštavog pijevca, omiljene gugutke,
posječene smreke,
rado se otiskujem, otiskujem

Druga sestra

Dobro je imati sestru. Sestra cvate rano,
prije biljaka, prije mjeseca
i pernatih životinja.
Ona je prvo nebožansko svjetlo pod krovom,
jasna žarulja, ravna i dobra ploča
stola za blagovanje.
I kad me upitaju za porodicu
sve je lako objasniti
osim tog zlatnog praha, koji sipi
iz lijepog noćurka negdje u svemiru.
Lijep cvijet koji je nekoć imao ulogu žarulje,
ali s vremenom svrhe se predaju.

Sestra je sličnost prstiju,
razmak među očima mjera je sreće,
ukratko, sestra je nešto vrlo jednostavno,
tetrapak crnog mlijeka.
I osobito, čaša koja se prevrne
sa stola za blagovanje
a nužno je i zataknuti noćurak, iza uha.

Dobro je biti druga sestra.
Nepismena prelazi zelenim flomasterom
preko rukopisa školske zadaće,
siše vitice mlade abecede
i vidi da je u stabljici kojom se penje u pup
netko već sagradio krhke ali korisne stube.

Druga sestra spava u koritu, pije iz korita
i u korito nazuva stopalo.

Jednom kad se stabljike razdvoje u dva
gromoglasna stabla, druga će sestra zdvajati
i gledati u mjesec kao vuk.

Druga sestra je malo vuk,
malo vašar dragocjenosti. Ne pušta,
čuva.

Jednorog

Rat drveća počeo je s prvom menstruacijom:
zakopanom u šumi: evo, maleni darak.

Kad je izgovorila: nesta šume Striborove,
iz kamena potekla je, guja, i rat je tiho zašumio
u visokom lišću. Nije bućio,

šumio je gustom bujicom krvi
koja je zapela u srcu i bubrila
dok se šuma nije iznova izdigla
iz djevojačkih ramena
na koja slijetale su sitne ptice, ravnodušne
na plavet mahovine,
služavke ostarjelim djevojkama.

U poruku je upisala: čekaj
dok se tijelo ne dovrši
i nestat će iznova šume, rat će biti
kao plaho slijeganje,

morat ću sve iznova zapisati, kao da se svega
moram sjetiti, iz magle još samo izvlačiti
polagana lica
paprat ptičjih otisaka.

Lagano se tijelo dovršava: prve su bile johe,
za njima vrbe i oskоруše,
kiša je tulila kroz debelo i raskvašeno granje
a mi smo zamalo propale u dub
od smijehа.

Die Zweite Heimat

Tek mi je trinaest i žudim za drugim zavičajem,
da je siv, da je zelen, da nema dječaka
nego drveća s pupovima: osim pupova,
imam uske nosnice, vrbasto držanje
i dobro da nam pažnju odvlači neka muzika
jer ne znam kamo bih s rukama
osim da prekrivam obraze.
Obrazi su uvijek pod opsadom krvi,
dvije male lomače,
roman o ruži.

Imam pupove koji su procvjetali.
Kad je muzika sišla u najdublji bas,
prst je po dnu zagrebao vodu.
Odrastanje se odvijalo potihom,
tako da oni koji su nas trebali spasiti
ne stignu na vrijeme.

Mladi kompozitor utekao je iz sela u veliki grad
i iznova tragao za prozirnosti.
Iza njegovih ramena glazba je izvirivala
kao jedno po jedno krilo,
jedna po jedna latica: promatrala sam ga
i rudjela.

ANA BRNARDIC

Schubert

Samoća je legitimno stanje, prvi je izustio Schubert
i lupio pečat u moju knjižicu,
dok su mi koljena bila još srebrna.

Rumen je kapala iz čvrsto sklopljenog pupa u stih
koji je postao rozi i prelio se po večernjem nebu.

Baka je ugasila televizor
i na pramcu opsjednute misli
odvezla sam se nasred dvorišta
ususret svom srcu koje je plamtjelo
kao na svetim sličicama.

Po nebu su plovile plave kokoši,
koje će uskoro prhnuti u san.

U svečanu dvoranu straha ušao je Schubert
noseći samo svoje ime na čelu
i jedan grozd glazbe
koji sam polako zobala.
U redu, to je grozd. To je slog,
nešto vertikalno,
a pod zemljom sijeja
i zlati ukopane plodove.

Zakopala sam zelene plodove u bakinom vrtu
u kojem je mirisala rijeka, iza nasipa.
Ti plodovi – moje ruke, stopala, uši, oči
– bili su, napokon, neljudski.

ANA BRNARDIC

Zelene jabuke

Poslijepodne jedne šume je veoma zlatno i blago. Zemlja je podgrijana za stopala koja idu u šetnju. Pod brežuljkom prohladni potok s neurednim kamenjem i grančicama. U potoku hrapava peta odvaljenog hrasta po kojoj se stere modra mahovina, kao na jeziku koji zimi miruje u ustima. Penjemo se, govorimo o tricama koje se kotrljaju niz obronke, među kestenove u tamni predio. Gore su zlatne vune a dolje žice crne šume. Na mostu koji spaja dva ruba sjedimo i jedemo zelene jabuke.

Dječak

Bila sam drvo
s kojeg se neprestano cijedila smola,
žute kapi su se stvrdnjavale
na prstima i djevojke su
nakićene prstenjem jurile
tim crnim, u grom
upalim tekstom,
na kori su se otvarale
moje brojne oči:

- ovo mama škljocne zubima,
pa se razgrozda biserje,
- ovo tata kašlje kao blatnjava
rijeka, kotrlja se natrag u dvorište,
- ovo sestra brusi bijele krede
za buduće dane, fasetirane ljubavi
- a ovo je samo duh kućnog
ljubimca – ptice, psa, oraha
- sve osobe iz sela kraj Kupe

Bila sam muško dijete,
djetinjstvo je bilo
otezanje s prelaskom
na drugu stranu,
gdje pupaju tijela u ulici
i sve se voće već čupa iz zemlje
radi udaje.
Meni se sviđalo u dječaku

pa sam otkrila da je glad
igra odgađanja,
čudesno bijelo sredstvo kotrljanja
unatrag, u dvorište,
u koru oraha, u pticu i
u psa, ispod kore
ploda, tik uz košticu.

(Sve te tišine samo su
strpljiva narav smole koja
sada, pod korom nježno buja,
rumeni se i cijedi, dugo
cijedi niz lijevo rebro, pa
niz desno.)

Sto godina

Sada je sve otvoreno: sunce je
ušlo u crniku,
u očnjak agave,
u siktavo jutro zrikavca,
u pepeo krušne peći.

Puzavci mudro puze, sjevero-
istočni vjetar su registrirali
uređaji, rastvorena knjiga
položena je kao spašena ptica,
uz bijelo i oprano ljudsko lice.

Ispred mene, otac ima sto hrastovih
godina, sjedi na pedeset
ptičjih jaja,
i dalje mu, usprkos utihlim
vodama, naočigled iz pete uvis
rastu zelene žile.

A za još stotinu,
ili za dva-tri sata, svejedno,
(leđa su tamni paravan koji se udaljava),

sunce će napustiti kuću,
agava će iz zuba procvjetati,
napuštene crnike će se stvrdnuti
u koljenu.

ANA BRNARDIC

Crkva svete Agneze savit će se
u pumu navrh brda,
a bumbar će ostati
prirodni stroj za noć.

On the Cusp of Winter

So that evening in the park
when for a moment, I was a crow in a greasy coat
that I carried you in, an even smaller bird
and my gaze pierced the black branches
against the already black sky

and earlier, that morning in the park
because I stroked for some time
the plush bark of a birch tree
to coax out
something indistinct and wild,
milk or bells

the snow picked up our scent.

You, because you just arrived and everything around you shines.
And only then the droplets
which we dragged behind us like rainy ink
and the protective eye on my crow's body
and you, the bird close to my heart
and a moment later, and the branches that float against the sky
while the evening draws to a close
along different seams than yesterday

the snow picked up our scent.

ANA BRNARDIC

Because nestled in my coat was freshness,
still untamed, all skin and eyebrows, the flowing universe
one moment a hedgehog, the next a fish, then a sprig of mint-
and your breath was fast and shallow,
the trees gently leaned down to sniff you
before winter, before the descent
of large, greasy birds.

We walked ahead of the snow,
with a festive body coated from the inside with the wool
of all piano concertos no. 1.
And behind us trailed a cloak
of deep blue sky with black lace
made from rare, abandoned branches.

The other sister

It's good to have a sister. A sister blooms early,
before plants, before the moon
and feathered creatures.

She is the first worldly light under your roof,
a lucid light bulb, the straight and sturdy surface
of a dining room table.

And when people ask me about my family,
nothing is hard to explain
except for that fine golden dust, that falls gently
from a beautiful primrose somewhere in space.
A lovely flower that once had the role of a light bulb,
but with time purposes surrender.

A sister is the likeness of fingers,
the space between one's eyes is a measure of happiness,
in short, a sister is a very simple thing,
a carton of black milk.

And especially, a glass that tips over
on the dining room table
and it's a must to tuck a primrose in, behind the ear.

It's good to be the other sister,
illiterately scribbling with a green crayon
across the handwriting of a school assignment,
sucking on the tendrils of young ABCs
and seeing that in the stem used to climb into the bud
someone has already built fragile but useful stairs.

ANA BRNARDIC

The other sister sleeps in the basin, drinks from the basin
and slips her foot into the basin, trying it on.

When the stems split into two
thundering trees, the other sister will despair
and look up at the moon like a wolf.

The other sister is part wolf,
part market of treasures. She doesn't let go,
she watches over.

My father's shoes

At the bottom of the wardrobe – actually below
the ground – next to the roots
of a beech that will yet become a wardrobe
there they are – my father's shoes.
Black, worn-out, made of thin leather, two dry plums
wherein father's little twigs twitch, his cracking ankles.
Those were his first shoes that I can remember.
Naturally, not his first pair of shoes ever.
He never took them off, they were almost grown
into his skin, so alive, fruitlike, mineral.
Designed for summer and winter.
It never even crossed his mind to replace them
with new ones.
A family of cockroaches – among other – lived
in the wardrobe, a squadron of ants
and plant lice. Those shoes were like noah's ark
with little domestic parasites
carrying them from one day into another.
One day mother grabbed those shoes by their very
delicate ears and threw them outside.
But father did not object, on the contrary he bought
a new pair of ordinary men's shoes.
The black, first shoes with pulled up ears,
they went to the woods
with no sense of defeat. Just as father had announced
years ago: I had enough of

everything, I will go to the woods.
They became earth, a little tree, maybe even
a bush with bitter fruits.
Those shoes wherein father's daughters grew up
along with many other unbridled sentences.

Friend

On the first day he wore an iron armour for flying.
Underneath there was a heap of soft feathers
and every word in his mouth
had a spike or two, a beak or a conductor's baton.
I opened his mouth and carefully took out all the words
lining them up on a coffee-table.
I sharpened the weary beaks a bit and returned them to him.
It was all happening in silence for the first several years.
Cherry liqueur was pouring down the small table where
his words had been spread. We were climbing
underneath the table to lick it
looking at each other without batting an eye,
knowing it will all soon be over.
Those were the winters, one whiter than the other,
climbing upstairs in their shoes.
Wedding parades were there, tree tops, wooden beds
with their worries and railway terminals.
His armour hid the huge machinery exhaling
deep sighs underneath the earth. His mighty birds,
sailboats, fly eggs, stilted etudes, pathetic sonatas
were marching ahead of us on night roads.
When it was all over he proclaimed me his fellow one.

ANA BRNARDIC

He placed all eyes in drawers leaving only
a pair of confidential ones.
I carry it with me to towns, towers, in sickness
and in early morn,
that confidential pair of mountain flowers' heads.

Airport

High above pages of the sky rustle
Down below a customs officer wants your fingerprint
the stamp of your family-tree
on your tourist visa application.

The yellow Balkan moon shines across my face.
I forgot to turn it off as we flew over the ocean.

The family next to me has more experience.
They hid their sad pentatonic up their sleeve.
Showering the official at the counter
with a healthy dose of Californian smiles.

Behind the barricade, cheerful old people
with candy-floss haircuts
extend their arms to take me to heaven.

ANA BRNARDIC

The origin of birds

The birds were first inanimate, golden.
Then their eyes were mailed from the depths of the ocean,
god squeezed feathers out of his own pillow,
beaks were made from the forest thorns.

One dawn they were borne out of dark
inside of the marine blue body of dew
only to find their nest behind the man's forehead.

Flatlands

Travellers sit carefully
on the fake leather benches taking off their coats
with the colours of blueberry and dry grass.
The train stumbles into the night like a blind shepherd

Darkness swiftly invades the compartment from
all corners feeding itself on our listlessness
Soon – in half an hour – we will glue our faces
to the window panes
overtaken by some strange belief
that through that anonymous forest,
following our desires and sentiments,
roe deer, birds and other creatures awoken
among the trees will be running along with our train

Upon the conductor's sign, exhausted by this phantom race
our heads will sink into sleep

The soft and black flatlands bears bumps budding with electric
cities of the night.

ANA BRNARDIC

Thoughts reclining

Thoughts recline on objects –
the heavy ones lay on oaks, the light ones descend
onto lime-tree leaves –
others clatter like a typewriter underneath the bark

Lovers appreciate this way
of life where termites disregard the bumps of notorious
recipes of love
feeling iron letters
underneath the temples of loved ones catching the last of the
hurried commas running like ants out of mouths –

love is both cold and warm
lazy in the sun
written out in routine handwriting across
utterly disinterested leaves

House in Miamisburg

Crickets chirp all through the night.
The sky gently envelops the earth.
God is intimate and welcomes his guests
by patting them on the shoulder.

Fireflies shine like 120 Watt light bulbs.

From Juliet's balcony I observe the animals.
People do not live here.
Not in those houses or high-rises.
They sleep in the logos of their companies
as they descend from stress into the subterranean
picking fruits that hang from the telegraph lines
upside down.

ANA BRNARDIC

Dirge

I could spend the whole morning coughing up dark spiders
those dear friends of insomnia, those chandeliers,
those inner beings of mine.

In the beginning god made no difference: man, fish or nettle.
He would open an owl's eyes and stare at the translucent
mountain.

In the morning the dark plum of the sky spreads across one's body.
The head circles around the sun inscribing its age
into those wooden leaves.

Soul blade

this afternoon at one I play
I unfold my legs, hands, cervical vertebrae
then I pull out a soul blade from the soil in my belly
twirling it between my fingers

the instrument is old and screeching
like those old oaks in the forest that will thump down
as soon as some shorthair little animals carries across an old
person's fingers
down into the abyss of the forest deafness

the room is getting dark
B-minor scale covers the walls and ceiling with its jagged crust
as the eyes return to the depth
where they first sprouted from
so they may continue reading in peace that diary
written out in the music humus by the nails of cold rain

ANA BRNARDIC

Juliet

It was night and I could finally be Juliet
who sought love among leaves and on the sea surface
nearby the hotel.
I found some young man there
eschatologically serious with book-black hair white face
and eyes that promised themselves to the other world.
we cuddled in the hotel window inhaling scent of laurels.
then, as the wine began pulsating in our hands,
we climbed down to the sea meandering by its side
leaving our historic bodies to the angel on duty.
we walked into the blackest forest
we found a secret passage leading to the bottom of the sea
where I learned how to conduct the choir of birds
who at night pick at the sea sand like blazing flames.
at dawn, Juliet disappeared behind the dark curtain.
golden letters were burning on the walls emitted by the faraway sun
for the sake of those drowned souls.
touching them stealthily I climbed upstairs
where swarms of tired music students gathered, those boys
and girls, those nocturnal Juliets

Výber zo zbierky Vlk a breza (Záhreb, 2019)

This project has been funded with support from the European Commission. This publication reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

- © original poems: Ana Brnardic
- © translations into Slovak: Jana Dudková
- © translations into English: Chelsea Sanders, Damir Šodan
- © Ars Poetica, 2023

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from Ars Poetica, o.z., Vlčkova 18, 811 05 Bratislava

Editor: Martin Solotruk
Slovak proofreading: Eva Judová, Jana Dudková
Graphic design & layout: Lívia Kožušková

ISBN 978-80-974362-5-4

www.arspoetica.sk
www.facebook.com/ARS.POETICA.sk
www.versopolis.com

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

